

Ring und Schlesisches Bankhaus

ZÁHADNÉ VRAZDY
V POHRANIČÍ.

První díl
detektivní
trilogie

GLATZ

TOMASZ
DUSZYNSKI

Kladsko, jaro 1920. Profesor místního gymnázia nalézá na mostě zmrzačené tělo. Jen o několik dní dříve byl na ulici zastřelen vojenský důstojník s vysokou šarží. Co tyto vraždy spojuje, jestli tedy vůbec něco? Mají se obyvatelé městečka Glatz obávat nálezu dalších obětí? A proč byl k případu obou vražd povolán až z Berlína armádní vyšetřovatel, kapitán Wilhelm Klein, jehož minulost je stejně záhadná jako spáchané vraždy? Hlavní hrdinou však není charismatický detektiv, ale pohraniční město, v němž lze stále zaslechnout ozvěny nedávno skončené války.

GLATZ

TOMASZ DUSZYŃSKI

GLATZ

Záhadné vraždy v pohraničí

slovart

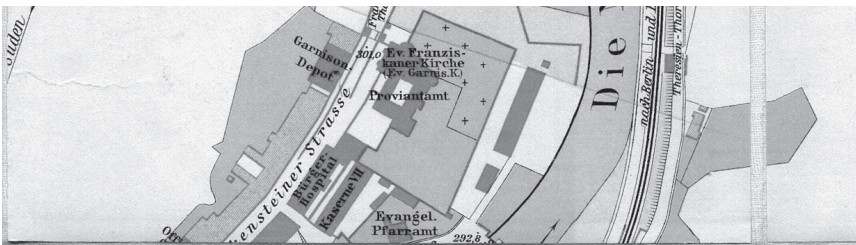
Copyright © Tomasz Duszyński, 2019
Translation © Michael Alexa, Pavel Peč, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z polského originálu *Glatz*
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím SQN
přeložili Michael Alexa a Pavel Peč
vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha, 2022
Redakce a korektury Jiří Kettner
Editorka Marie Iljašenko
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0331-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Věnováno babičce, dědečkovi, rodičům,
rodině Duszyńských z Kladska
a všem obyvatelům města*

SEZNAM ULIC A NÁMĚSTÍ

HISTORICKÝ NÁZEV	SOUČASNÝ NÁZEV
Am Böhmischen Tor	ul. R. Traugutta
Am Frankensteiner Tor	ul. Nadrzeczna
Am Schäferberg	ul. Podgrodzie
Bahnhofstrasse	ul. Kolejowa
Baderberg	ul. Spadzista
Böhmische Strasse	ul. Czeska
Brücktorberg	ul. Wita Stwosza
Domgasse	ul. Tumska
Frankensteiner Strasse	ul. W. Łukasieńskiego
Friedrichstrasse	ul. S. Okrzei
Gartenstrasse	ul. Bohaterów Getta
Grüne Strasse	ul. Wojska Polskiego
Herrenstrasse	ul. Lutycka
Judengasse	ul. I. Łukasiewicza, ul. Muzealna
Kirchplatz	plac Kościelny
Kirchgasse	ul. Kościelna
Königshainer Strasse	ul. Śląska
Mälzstrasse	ul. Połabska
Minoritenstrasse	ul. I. Daszyńskiego
Promenadenweg	ul. Wiejska
Ring	plac B. Chrobrego
Rossmarkt	ul. A. Grottgera
Ross Strasse	ul. J. Matejki
Sellgittplatz	plac Jedności
Schlossberg	ul. Grodzisko
Schwedeldorfer Strasse	ul. Armii Krajowej
Wagnerstrasse	ul. S. Moniuszki
Wallstrasse	ul. Zawiszy Czarnego
Wasserstrasse	ul. Wodna
Wilhelmsplatz	pl. W. Jagiełły
Wilhelmstrasse	ul. T. Kościuszki
Der Zwinger	ul. Nad Kanałem

Gustaw Taube, ředitel a kantor místního gymnázia, opustil mlhou zahalené náměstí a zabočil kolem budovy nové Říšské banky v ulici Brücktorberg, která vedla přes kamenný most na Písčítý ostrov. Bylo pondělí 12. dubna 1920, pět hodin ráno. Teprve několik minut předtím Taube odešel z narozeninové oslavy, kterou pro něj uspořádali příbuzní a známí v restauraci hotelu U Černého medvěda. Slavil dvašedesáté narozeniny. Právě začal další dlouhý rok jeho života. Ty dosavadní považoval za slušně a poctivě prožité. Prostupoval ho pocit, který mohl klidně nazvat naplněním. Věnoval se své profesi a našel své poslání v práci s mladými lidmi. Domů se vracel plný naděje, sedl si do pracovny a četl, studoval, rozšiřoval si znalosti, aby se o ně následujícího dne mohl podělit s těmi, které měl léta na starosti.

Večer byl vlahý, přímo horký. To byl na tuto roční dobu dosti nezvyklý úkaz. V noci teplota malinko klesla, což mělo za následek, že se objevila mlha. Během dalších hodin vodní pára stačila zhoustnout jako pudink. Viditelnost se zhoršila natolik, že profesor neviděl na konec vlastní natažené ruky.

Šel tak bezmála poslepu a za orientační body mu sloužila jen tlumená světla plynových lamp. To mu ale vůbec nevadilo: dokázal by město projít křížem krážem i se zavázanýma očima. Znal tady každé zákoutí a každičkový dům. Často se zastavoval před branami domů a prohlížel si jejich renesanční, secesní či barokní průčelí. Studoval zdobení portálů, arkýře a korintské sloupy. Později, už v klidu domova, překresloval na papír každý detail, který se mu vryl do paměti. A paměť měl profesor přímo fotografickou.

„Dámy a pánové,“ pronesl Taube dost nahlas, přestože zvuk, který vydávaly jeho hlasivky, se vznášel a znovu klesal pod taktovkou vln neviditelného příboje. Profesor zvedl ruce, jako by od posluchačů skrytých v mlze očekával ticho a pozornost. „Právě schá... scházíme z Dolního náměstí. Poté přejdeme na Písečný ostrov přes kamenný gotický most, který se klene nad Mlýnovkou... Tento most, který

tolik připomíná nádherný Karlův most v Praze, je skutečně mimořádný... škyt.“

Taube se otočil kolem vlastní osy a provedl piruetu, jako by bruslil na ledové ploše. Nato se vrátil na původní trasu, přičemž pocítil sklon terénu a nabral kurs směrem do údolí. Možná že zde očekával bývalou mostní bránu, kterou před nějakým časem zbořili, aby se rozrůstajícímu se městu ulevilo. Namísto toho se zapotácel směrem k výkladu krámků s dámskými klobouky S. Loewyho. To mu připomnělo vlastní pokrývku hlavy, ovšem jeho dlaň, která teď pročísala prořídlou kštici, narazila jen na prázdné místo. Buřinka musela zůstat v restauraci hotelu U Černého medvěda.

Profesor se jen zasmál a zcela netknutý tímto nepřijemným objevem pokračoval ve své noční eskapádě.

„Skvělé barokní sochy, které se před vámi objeví... anebo taky neobjeví, kvůli té zatracené mlze...“ Profesor znovu škytl. Ovšem záhy, poté co požádal o prominutí skupinu turistů skrytou v mlze, se vrátil k přerušnému výkladu: „... ve vás vyvolají nemalý a nefalšovaný obdiv. Obzvlášť dvě z nich, které finan... financovali zámožní, zasloužili, někuli znamenití obyvatelé tohoto města!“

„Drž hubu!“ Nad profesоровou hlavou se ve tmě s prásknutím zavřela okenice. Tento zvuk, podobně jako hlas té neznámé ženy, okamžitě pohltila lepkavá noční ozvěna. V mlze se rozpustilo i profesоровo hihňání. Taube si přiložil prst ke rtům, shrbil se a mírně přidal do kroku.

„Dvě z nich si zaslouží ob... obzvláštní pozornost,“ mluvil už šeptem a marně se přitom snažil zachovat seriózní tón. „Pieta, jejímiž mecenáši byli v sedmnáctém století tehdejší kladský starosta hrabě Johann Georg von Götzen a jeho žena Marie Elizabeth... a socha Krista s Máří Magdalénou klečící u jeho nohou... tu zase finan... financovala další význačná postava našeho kraje, hrabě... škyt... Herberstein a jeho choť.“

Dlažební kostky na ulici Brücktorberg byly kluzké. Profesor bezmála ztratil rovnováhu, když mu pod nohy vyskočily mrouskaající se kočky, které hned nato zmizely v jednom ze sklepních okének.

Taube vyprskl smíchy a teatrálně si přiložil ruku k hrudi. Zatočila se mu hlava, lehké šumění v uších mu bylo příjem-

né. Stejně jako mírná pachuč v ústech, již tam zanechal magický nápoj Batavia Arrak, který dovážela až z Jávy palírna Louise Schotta. Byl to profesorův oblíbený nápoj, rum, jenž poslední dobou získával ve městě na velké popularitě.

Profesor se odhodlal k dalšímu kroku, šum v jeho hlavě však rázem ještě zesílil. Taube se plácl otevřenou dlaní do ucha, jako by z něj chtěl vytrást vodu. Teprve po chvíli ale dokázal určit zdroj zvuku a jeho příčinu. Stál na mostě a Mlýnovka, která pod ním vytékala z drobné, malebné strouhy, se v noci proměnila ve řvoucí a hučící šelmu, nenažranou příšerou. Profesora zpočátku udivilo takové množství vody v kanále, rychle se ovšem vzpamatoval a vzpomněl si, proč tomu tak je. Přívalové deště a místní záplavy v Kladském hrabství vzbuzovaly každoročně nemalé obavy. Hladina Nisy se v uplynulých dnech povážlivě zvedla a během dne si člověk na březích řeky všimal čím dál více procházejících lidí, které se nad čímsi pozastavují. S bázní sledovali vodní živel.

Taube potřásl hlavou, aby se zbavil myšlenek na katastrofu. Závěrečná léta války s její nevýslovnou krutostí dostatečně narušila klid jeho duše. Znovu promluvil až po chvíli, přestože tentokrát jeho slova pohltil vodní příboj burácející pod kamenným mostem:

„A teď ještě socha, kterou byste všichni měli znát. Svätý František Xaverský, patron našeho vzácného města...“

Taube se zapotácel a konečně zůstal stát. Zvedl ruku a zahrozil prstem nepřítomnému obecenstvu. Teprve teď se rozvzpomněl, že socha neustála nápor času z důvodu křehkosti materiálu, ze kterého byla zhotovena, tedy pís-kovce. Na mostě tak zůstal jen piedestal, který čekal na osazení replikou sochy světce a patrona Kladska od sochaře Bruna Tschötschela.

„Věrná kopie našeho světce se k nám vrátí ve vší slávě a lesku už za týden...“ Profesor škytl. Okamžik bojoval sám se sebou a s obsahem žaludku, který se mu dral do krku: zpola strávenou paštikou z husích jatýrek a skvěle připravenou místní specialitou neboli „slezským nebem“...

Taube přešel ke kamennému zábradlí a náhle se zarazil. Zvuk plynoucí Mlýnovky byl náhle přerušen hukotem, který profesorovi zatepal ve spáncích. Zalapal po dechu a hlava jako by se mu dostala do sevření svěráku. Profesor si

byl jist, že ho postihlo pomatení smyslu. Přímo nad ním se totiž nakláněla socha, bílá jako padlý sníh. Z mlhy se vynořila oválná hlava s chomáči splených šedivých vlasů. Nahé tělo pokrývaly tmavohnědé rýhy, ze kterých prýštila vlhkost.

Profesor se otrásl a o krok ustoupil. Nemohl odtrhnout zrak od obličeje, který se mu zdál povědomý, ale zároveň tak pronikavě cizí. Taubemu se srdce sevřelo strachem, když se tmavá propast úst toho muže otevřela, jako by chtěl cosi pronést. Místo toho se ale z bezzubého masitého otvoru vysunulo něco měkkého, co spadlo profesorovi pod nohy a s mlaskavým zvukem se rozpláclo na dláždění.

V reakci na to se obsah žaludku páně profesora, podobný zdviži z kladské továrny Thiele & Maiwald, vznesl do výše a uzžený bůček společně se sušeným ovocem vytvořily krajinku, kterou by pan profesor ani při nejlepší snaze nebyl s to nazvat malebnou.

*

Jako první se na kamenném mostě, poté co je zavolali profesor Taube a obyvatelé okolních domů v ulici Ross Strasse, objevili strážmíři Paul Seipelt a Lothar Schulz. Zakrátko na Svatojánský most dorazilo téměř celé osazenstvo kladské policie. Velení se prozatím ujal strážmistr Ernst Puder, jehož žaludek byl vůči tomu, co na místě našli, rozhodně odolnější než žaludky jeho služebně mladších kolegů.

Pokud už měl Puder jakékoli potíže, způsobily je výhradně rozkazy starosty města a vrchního velitele kladské policie. Příkazy Franze Ludwiga se strážmistrovi zdály nemožné splnit. Teď se potil a přitom vydával další povely, jejichž účelem bylo zakázat vstup na kamenný most od náměstí Rossmarkt a z ulice Brücktorberg na úrovni Zwingeru.

Navíc začalo svítat, což jen prohlubovalo strážmistrovu nervozitu. Přelétl zrakem po domech. Mlha se pozvolna zvedala a postupně odhalovala nová patra a okna. V nich se začaly objevovat hlavy zvědavců. Od náměstí bylo slyšet hluk a další a další čumilové se zastavovali u provizorních zátarasů, které sem postavili policisté. Puder měl pocit, že tento probouzející se lidský úl jej obklopil ze všech stran a on sám uvízl jako nějaký cizí organismus v jeho středu. Nároč-

ní domy u vyústění Zwingeru teď zažívaly doslova obležení. U kiosku s cigaretami se vytvořila fronta. Majitel musel vyjít vstříc potřebám zvědavců a krámek otevřel dříve než obvykle. Hlasy se ozývaly dokonce i zpod mostu. Za okamžik měli všichni uvidět to, co před půlhodinou odhalil profesor Taube.

„Rychleji s tím lešením!“ Strážmistr poháněl Paula Franckeho, truhláře, kterého narychlo vytáhli z postele, aby vybudoval konstrukci kolem podstavce, na němž ještě nedávno stála socha svatého Františka. „Máte plachty?“

„Máme, hned toho ubožáka zakryjeme.“

Francke se tím ranním pohledem vůbec nezdržal zaskočený, až si Puder zlomyslně říkal, že by se tomu ani neměl divit, truhlář si totiž navykl na ne jeden takový hrůzostrašný pohled, když se každé jitra budil vedle své nepřilíš pohledné ženy Gertrudy.

„Ne hned, teď! Aby na něj lidi neviděli...“

„Rozkaz, pane strážmistře!“

Puder se vydal za Franckem směrem k dřevěné konstrukci. Pomocník truhláře právě roztahoval na deskách plachtu. Naštěstí nefoukalo, neboť nemotorná, rozložitá konstrukce se mohla ve větru začít chovat jako lodní plachta. Teď ta vysoká zástěna rozepjatá nad tělem působila dojmem obyčejného zabezpečení, jaké se používalo při různých stavebních pracích.

Strážmistr si tak mohl konečně oddechnout. Sundal si čepici a otřel pot z čela.

Starosta zakázal s tělem hýbat do příjezdu jistého Wilhelma Kleina. To jméno Puderovi nic neříkalo, ovšem důraz, s jakým jeho nadřízený toto přání vyslovil, svědčil o tom, že jde o kohosi významného. Puder neměl v plánu vyvíjet nějakou horlivou iniciativu. Pouze povolil policejnímu fotografovi, aby pořídil snímky místa zločinu a mrtvoly. Teď, v odlescích blesku hořčičkové lampy, se jej zmocňoval pocit, že celou situaci zvládl a svou práci odvedl náležitě. Teprve po delší chvíli mu došlo, že si upřeně prohlíží předmět, který leží pod podstavcem. Nebylo nejmenší pochybnosti, že jde o mužské přirození. Puderovi se to teprve nyní spojilo s chaotickou řečí, kterou pronášel profesor Taube, který tělo objevil. Líčil totiž, že z úst mrtvoly vypadlo cosi, co připomínalo dlouhého červa.

„Nešlápněte na to,“ ukázal prstem na uřezané příroze-
ní. Fotograf o krok poodstoupil, sklonil se a znovu bleskla
lampa, která zvětčila část těla toho ubožáka.

Puder vytáhl z kapsy hodinky a zkontroloval čas. Kapi-
tán Wilhelm Klein musel být někdo opravdu důležitý, když
na místo činu nijak zvlášť nespěchal, a přitom starosta byl
známý tím, že dokázal vyhodit za dveře kohokoli, kdo se
zpozdil byť jen o pár vteřin.

*

Jürgen Roth se snažil vymáčknout z vozu Audi typu C, co
to dá. Navzdory tmě a stále husté mlze, která sem putova-
la od oživlého toku Nisy, chvílemi překračoval maximální
rychlost, která u tohoto modelu činila devadesát kilometrů
za hodinu. Automobil, přezdívaný Dobyvatel Alp, si svůj
přídomek rozhodně zasloužil, neboť se osvědčil i v míst-
ním horském terénu a Jürgenovi umožnil dorazit do zá-
mečku Grafenort za necelou půlhodinu.

Řidič projel vstupní branou a ocitl se na zámeckém nádvo-
ří. Poté co vyesdl z vozu, narazil na nečekanou překážku v po-
době zavalitého komorníka, který jej zarazil hned na prahu.

„Telefon! Vám ještě nevolali z radnice?!“ zavolal na něj.
„Přijel jsem pro kapitána Wilhelma Kleina! Okamžitě mě
k němu zaveďte!“

Nato sice podsaditý chlapík vpustil návštěvníka do bu-
dovy zámku, přitom mu ale stále bránil v cestě a mlčky hle-
děl do skel motoristických brýlí, které si řidič alpensiegera
ani neráčil sundat.

„Na co čekáte? No tak šup, člověče!“

„Moment...“

Komorník vykročil směrem ke schodišti vedoucímu do
horního poschodí. Přesně v tom okamžiku se rozdrnčel te-
lefon. Muž se zarazil, na jednu či dvě vteřiny zamrzl upro-
střed pohybu se zdviženou nohou, načež provedl půlotáč-
ku a vyskočil směrem k nepříjemnému zvuku.

Jürgen tento okamžik využil k tomu, aby se prosmýkl
na schodiště a vyběhl do patra. Dobře věděl, jak je zámek
obrovský a že nalézt Kleina mu bude trvat nejspíš věky.
Naštěstí narazil na služku, která si to mířila po chodbě.
Prudce ji zastavil, když ji chytil za ruku a otočil k sobě.

„Klein, kapitán Wilhelm Klein. Ten, co přijel včera vlakem do Kladska, váš člověk ho vyzvedl na nádraží a přivezl sem.“

Žena zavrtěla hlavou.

„Rozumíš, co ti říkám?“ Jürgen začínal ztrácet trpělivost. Nedokázal si představit, že se vrátí do Kladska, postaví se před starostu a bude mu muset vysvětlovat, proč jeho výprava na zámek trvala tak dlouho. „Jsem od policie! Kde najdu Herr Kleina?“

Roth musel své prsty na lokti služby sevřít opravdu silně, protože se jí zkrivil obličej bolestí.

„Rovně, pak doleva, v salonu za prosklenými dveřmi!“

Jürgen se jí neměl čas ani omluvit. Rozběhl se daným směrem, aniž by si všímal pískotu gumových podešví na mramorové dlažbě.

Konečně vrazil do dveří, za kterými byly vidět mihotající se skvrny světla. Zaklepal, a když se nedočkal odpovědi, vzal za kliku a tahem k sobě otevřel.

Zůstal stát jako opařený. Všudypřítomná zrcadla, křišťálové lustry a stěny zdobené zlatem... Na obrovské posteli shluk několika těl.

Roth měl pocit, jako by sledoval plátno renesančního malíře. Ve změti mnoha hlav a končetin propletených do jakési nehorázně krkolomné figury si nakonec všiml kapitánova obličej.

„Herr Klein!“ Jeho hlas zazněl pisklavě, až plaše. Jürgen si odkašlal a zavolal znovu: „Pane Kleine!“

„Co chcete, člověče?“

Roth se znovu cítil zmateně. Prohlížel si obličej, jehož rty se nepohnuly ani o milimetr. Přesto slyšel chraptivý hlas. Teprve po uplynutí několika dlouhých vteřin si uvědomil, že přestože se skutečně dívá do lidské tváře, nepatří Kleinovi, ale ženě, jejíž tvář spočívá na mužském přirození.

„Herr Klein...“ Jürgenův pohled se přesunul výš a zastavil se na kapitánových doširoka otevřených očích. „Musíme jet. V noci došlo k vraždě. V Kladsku, na Svatojánském mostě. Pan starosta Franz Ludwig vám vzkazuje, že je to už druhá oběť...“

„Druhá oběť,“ zopakoval Klein, aniž by to pomohlo jemu anebo Rothovi. Možná jen chtěl, aby se jeho slova

rozlehla místností a on se tak mohl ujistit, že už nespí. Od-
sunul hlavu spící ženy, načež se s námahou vysvobodil ze
změti rukou a nohou dalších dam, jejichž počet Roth stále
nedokázal určit. „Dejte mi pět minut... A počkejte venku.“

„Samo...“ Jürgen se zakoktal, když jeho zrak spočinul
na těle Wilhelma Kleina, který teď stál před ním. V prv-
ním okamžiku si pomyslel, že kapitán je pokryt jakousi
hmotou, která připomíná rybí šupiny. Teprve za okamžik
si uvědomil, že jeho tělo je pokryto jizvami, zřejmě pozůs-
tatky rozsáhlých popálenin. „Samozřejmě, venku...“

Roth sklopil zrak a s pohledem upřeným k naleštěným
parketám se otočil na podpatku a vyšel na chodbu.

Teprve tam se dokázal zhluboka nadechnout. Polilo ho
horko a cítil, jako by se ocítl v nějakém neskutečném snu.
Dokonce se musel štípnout, aby se ujistil, že ho nestíhají ně-
jaké přeludy. Potřásl hlavou a přitlačil si prsty ke spánkům.
Toho dne nebylo nic takové, jak se mu zdálo. Wilhelm Klein.
Jürgen si byl jist, že počínaje dnem, kdy toho člověka poz-
nal, mu tenhle dojem bude až příliš častým společníkem.

Roth se vydal dolů po schodišti. V přízemí prošel kolem
zjevně nespokojeného komorníka a vyšel před palác, kde
za okamžik nastartoval motor auta. Nečekal dlouho, kapitán
se v souladu se svým slibem objevil za pět minut. Jürgen si
jej teprve teď mohl prohlédnout pozorněji. Klein byl nadprů-
měrného vzrůstu, výrazně hubený a jistý v pohybech. Jeho
tělo, jak si Roth všiml už v salonu, bylo prosto byť jen jedi-
ného gramu tuku a svaly působily jako z oceli. Krácel vzpří-
meně a středně dlouhé vlasy mu čechral vítr. Plavně naskočil
do automobilu a beze slova se usadil na sedadle za řidičem.

Jen co se zabouchly dveře, rozjel se Jürgen prudce smě-
rem na Kladsko. Zpod kol se do všech stran rozletěly drobné
kamínky, které pokrývaly příjezdovou cestu. Roth se
usmál pod vousy, když za sebou zahlédl oblak prachu. Byl
si jist, že komorník jej sleduje z vysokého zámeckého okna
a že ho proklíná. Teprve po chvíli se podíval do zpětné-
ho zrcátka. Wilhelm Klein si kolem krku ovinul mohutnou
šálu, ale i přesto byla vidět jizva, která sahala až k pravému
oku a spánku. Nepříjemný dojem budilo i silně zdeformo-
vané ucho. Jeho obličej působil hypnoticky, bylo v něm cosi,
co vzbuzovalo respekt. Roth byl poprvé v životě ochoten

uznat, že lidé mají vlastní auru. Wilhelm Klein ji kolem sebe šířil jako málokdo, přestože se jen těžko dalo určit její ráz.

Jürgen nesundal nohu z plynového pedálu a přitom si dával pozor, aby se auto udrželo na silnici. Nedbal o pohodlí pasažéra, ten se však zdál vůči podobným nepříjemnostem odolný. Spíš naopak: vypadalo to, že si s jedoucím automobilem nalezl společný rytmus, jako by dokázal předvídat okamžik, kdy zabočí, a dokonce, což Jürgena překvapilo, předvídal i řidičovy reakce, když se o něco zpozdl s manévrem.

„Nepředstavil jste se.“

Jürgen se znovu podíval do zrcátka. Setkal se s pohledem nehybných hnědých očí.

„Omlouvám se... nebyla k tomu příležitost. Policejní asistent Jürgen Roth.“

„Vidím, že s tímhle strojem jezdíte často, Rothe.“

„To je pravda. Je to skvělý model, k neutahání. Městské radě jej půjčuje hrabě von Herberstein, který nám ho poskytl na dobu vašeho pobytu ve městě.“

„A starosta tím jezdí?“

„Málokdy, jen když nemá na výběr. On totiž...“

„Nemá rád rychlou jízdu?“

„No, moc ne.“ Roth vycenil zuby. Už nedodal, že se starostou Ludwigem se musel pokaždé vléct po silnicích hrabství pomaleji než trakaře se senem.

„Franz... je jedním z největších odvážlivců, jaké znám, k automobilům však z neznámých důvodů chová velkou úctu.“

Jürgen si všiml, že Wilhelm Klein mluví o starostovi křestním jménem, takže míru jejich známosti zhodnotil jako značnou. A navíc, analyzoval si pro sebe dál Roth, tenhle chlapík přespával na zámku, který patřil štyrské linii rodu von Herberstein, takže se musel znát i s Maximiliánem von Herberstein.

Jürgen se nedokázal zdržet letmých pohledů do zpětného zrcátka. Klein ho fascinoval čím dál víc. Rothův mozek pracoval na stejně vysoké otáčce jako motor jeho audi. Teď už si byl mladý asistent celkem jistý, že i navzdory jízvám poznává kapitánův obličej, a co víc, to jméno a příjmení...

„Mohu se vás na něco zeptat, Herr Klein?“

„Jestli se to týká toho, co jste viděl v zámecké ložnici, tak o tom bych raději pomlčel,“ zasmál se neslyšně kapitán.

„Na zámku jsem nic neviděl.“ Pohledy obou mužů se ve zpětném zrcátku znovu střetly. „Týká se to... Takové audi, jako je tohle, ještě před válkou několikrát za sebou vyhrálo Österreichische Alpenfahrt, nejnáročnější horský závod v Evropě...“

Pasažér mlčel, načež se Roth rozhodl pokračovat:

„Jeden ze závodníků měl stejné jméno a příjmení jako vy... a...“

„Neznám nikoho se stejným jménem a příjmením, Rothe.“

Jürgen se neznatelně usmál a kývl hlavou. Paměť na obličej měl přece jen dobrou, navzdory tomu, že tahle tvář byla takto znetvořena.

„Sešlápní plyn až k podlaze a ukaž, co ta bestie dokáže.“

Rothovi tohle nebylo třeba opakovat dvakrát. Poprvé vezl někoho, kdo dokázal ocenit jeho schopnosti a nebál se rychlé jízdy.

„Rozkaz, Herr Klein,“ odvětil a učinil pasažérovu přání zadost.

*

Ernst Puder si automobilu všiml už zdaleka. Kapitánův příjezd ohlašovalo hlasité troubení, jehož ozvěna se odrážela mezi zdmi domů na Sellgittplatz a následně budov na Písečném ostrově. Řidič se prodíral zástupy čumilů na Rossmarktu a plašil koně zapřažené do povozů, kteří si ještě stále nenavykli na hluk mechanické šelmy.

To stačilo k tomu, aby se Puder začal znovu potit. Nesnášel pondělky. Ještě včera byli s rodinou na nedělním výletě v blízkých lázních Bad Reinerz. Když popíjel vodu z léčivých pramenů v lázeňském domě, zdálo se mu, že opět získal vnitřní vyrovnanost a že si snadno poradí s výzvami, jaké přinese příští týden. Stačilo ale jen pár hodin, aby jej všednodenní život těchto iluzí zbavil.

Na kamenný most už mezitím stačili dorazit doktor August Kuhnast a policejní komisař Heinrich Richter, oba zjevně nespokojeni s tím, že musí čekat na blíže neurčenou osobu a plýtvat drahocenným časem vyhrazeným k výkonu svých povinností. Puder tlaku obou mužů odolával,

neboť věren rozkazu starosty Franze Ludwiga nedovolil, aby se k oběti přiblížili byť na jediný krok. Přestože se tak nacházel mezi dvěma mlýnskými kameny, dobře věděl, že dobré vztahy s Kuhnastem a Richterem rozhodně nemůže klást nad přání nejvyššího z nadřízených.

Automobil se nakonec zastavil u Minoritenkirche. Puder přikázal dvěma mladým policejním asistentům, aby pustili dva muže, kteří sem mířili od auta. Jürgena Rotha znal. A ten s ním, to musel být Wilhelm Klein.

Ernst si znovu otřel rukávem pot z čela. V duchu si řekl, že ještě dnes bude muset dát uniformu do čistírny, celou ji úplně propotil. Jeho Rita mu za to vynadá, co se do něj vejde, ledaže by si ji udobřil podrobným vylíčením ranních událostí ve městě. Ano, Rita měla podobné historky v oblibě. A nakonec se jí jen mimochodem zmíní o propocené bundě; jistě jí pak z vděčnosti za čerstvou dávku inspirace ke klevetám ještě sama ráda odnese do čistírny. Poté se již trochu klidněji vydal vstříc příchozím.

„Starší strážmistr Ernst Puder!“ srazil podpatky před kapitánem Wilhelmem Kleinem. Musel při tom zvednout hlavu, neboť příchozí byl velmi vysoký. „Čekali jsme na váš příjezd, Herr Klein. V souladu s příkazem pana starosty jsme zatím jen zajistili místo činu a udělali pár fotografií. Mrtvého těla se nikdo ani nedotkl...“

Poslední větu pronesl natolik hlasitě, aby jeho slova slyšeli i Kuhnast s Richterem. Oba stáli u zábradlí s rukama složenýma na prsou. Ani se na ně nemusel podívat, aby věděl, že skřípou zuby a posílají mu vražedné pohledy.

„Děkuji, pane strážmistře.“

Wilhelm Klein se vyhnul Puderovu pohledu. Zdálo se, že má namířeno k zábradlí, které ohraničovalo místo činu, ale namísto toho otočil hlavu nejprve vlevo a pak vpravo, načech pohledem prozkoumal nejbližší okolí. Ernst zaznamenal, jak jeho hnědé zornice pokaždé na zlomek vteřiny znehybní, jako by si Klein všiml nějakých detailů, jež viděl jen on sám, a snažil se je zafixovat do paměti.

„Můžeme vám s něčím pomoci?“ zeptal se mírně nejistě Puder.

„Ano, když už se ptáte, pane strážmistře. Řekněte prosím vašemu fotografovi, aby nenápadně vyfotografoval

celé okolí místa činu, abychom na snímcích měli všechny přihlížející, a to včetně těch, co se dívají z oken a ze střech.“

Puder si vyměnil pohled s Rothem. Klein se otočil a zlehka se na něj usmál. Ernst si teď pozorněji prohlédl jeho obličej. Levou tvář pokrýval jemný porost vousů, zatímco pravou měl hladce oholenou. Tentokrát Puder pocítil studený pot na čele. Jizva po popálenině byla hluboká a strukturou připomínala hrbolatou pískovcovou skálu zvrásněnou erozí. A navíc zde kromě popálenin byly patrné stopy, které zřejmě způsobil ostrý předmět.

„Jistě.“ Ernst polkl, neboť mu znenadání vyschlo v ústech. „Hned vydám rozkaz.“

S úlevou vykročil směrem k fotografovi. Wilhelm Klein mezitím pronesl pár slov ke svému řidiči Rothovi a za okamžik už zamířil ke dvojici, která stála u zábradlí: doktoru Kuhnastovi a komisaři Richterovi.

„Tak začneme, pánové.“

Zdálo se, že Kuhnast v reakci na tento rozkaz vybuchne. Už se chystal, že pronese nějakou poznámku, a míra rozčilení u něj zjevně dosáhla vrcholu. Lehký dotek Richterovy paže však zabránil blížící se hádce. Trojice mužů, která se nijak nepozdravila ani navzájem nepředstavila, se vydala směrem k mrtvole ohrazené plachtami.

„Přejete si zahájit vyšetřování?“ zeptal se Richter. Přestože byl zřejmě podobně jako doktor rozladěný zdlouhavým čekáním na Kleina, nedal to na sobě znát. Tón jeho hlasu vyzníval zcela neutrálně.

„Ne, pane komisaři.“ Wilhelm zavrtěl hlavou. „Budu vše jen sledovat.“

Richter povytláhl obočí, komentář si nicméně odpustil. Kývl na asistenty, kteří přišli blíž k tělu.

Mezitím Puder pustil na most vůz, který měl odvézt tělo do márnice. Načež, neboť neměl nic lepšího na práci, začal bedlivě pozorovat Wilhelma Kleina. Snažil se připomenout si starostova slova z dnešního rána. Poté co se pozdě večer vrátil z Dušníků, mu šla většina slov nadřízeného jedním uchem tam a druhým ven.

Teprve teď se mu z propadliště paměti začal vynořovat Kleinův obraz. Franz Ludwig se o něm zmiňoval jako o kapitánovi, důstojníkovi německé císařské armády. Ernst